

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/1/2019
Identifikačné číslo spisu:	1018201529
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1018201529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Příbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19. februára 2019 v Bratislave v trestnej veci odsúdenej G. A. o sťažnosti odsúdenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 6. decembra 2018, sp. zn. 4Ntc/15/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdenej G. A. s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 6. decembra 2018, sp. zn. 4Ntc/15/2018 podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, s použitím § 415 ods. 1 Tr. por. a s poukazom na § 67 ods. 1 Tr. zák. žiadosť odsúdenej G. A. o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého rozsudkom Krajského súdu Brno, pobočka Zlín, sp. zn. 61T/18/2010 zo 16. marca 2011, uznaného a vykonávaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/14/2015 z 15. decembra 2015 ako predčasne podanú, zamietol.

V uznesení krajský súd konštatoval, že nebola splnená formálna podmienka pre pozitívne rozhodnutie o žiadosti, nakoľko odsúdená podala návrh na podmieňané prepustenie predčasne, teda ešte pred uplynutím minimálneho výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 67 ods. 1 Tr. zák.

Proti tomuto uzneseniu, bezprostredne po jeho vyhlásení, podala sťažnosť odsúdená G. A.. V sťažnosti namietala, že napriek judikatúre citovanej v napadnutom rozhodnutí je názoru, že v Slovenskej republike neplatí precedenčný systém a každé súdne rozhodnutie je rezolutívne ad hoc tým skôr, ak sa jedná o procesnoprávne otázky. V sťažnosti odôvodnenej prostredníctvom svojho obhajcu poukázala na to, že síce smernica medzinárodného súdu v tomto smere má iba odporúčajúci charakter, ktorý nie je pre jednotlivé štáty záväzný, avšak pokiaľ máme budovať spoločný právny systém, ktorý by vo svojom výsledku mal predstavovať ucelený jednotný súbor právnych noriem vytvárajúcich rovnaké podmienky ako v právach, tak i v povinnostiach a sankciách, potom by súd a hlavne sudca ako tvorca práva mal právo v tomto duchu tvoriť a rozvíjať a nie apaticky zotrvávať na predchádzajúcom v čase možno

aktuálnych, ale v súčasnom čase prekonaných postulátoch. Európska únia dlhodobo v oblasti práva považuje sankcie trestného práva za prísne a Slovenská republika už niekoľkokrát vyjadrila ochotu upraviť najmä otázku zníženia časového intervalu pri žiadostiach o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Preto rozhodnutie, ktorým by odsúdenej v danej veci vyhovel, by nebolo *contra legem*.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) primárne skúmal, či sťažnosť podala osoba na to oprávnená a v zákonom stanovenej lehote a zistil, že zákonné podmienky uvedené v § 186 ods. 1 Tr. por. a § 187 ods. 1 Tr. por. nevyhnutné na podanie sťažnosti boli splnené.

Následne na podklade sťažnosti odsúdenej G. A. najvyšší súd preskúmal v rozsahu § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľka podala sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdenej nie je dôvodná.

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je povinný prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie, vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmienne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podľa § 67 ods. 1 Tr. zák. osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin alebo osoba odsúdená na trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2 Tr. zák., okrem osoby odsúdenej na doživotie, môže byť podmienne prepustená až po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa § 415 ods. 1 Tr. por. o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienené prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka od zamietnutia, okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že odsúdená nesplnila základnú formálnu podmienku, ktorou je vykonanie troch štvrtín uloženého trestu, a to z nasledovných dôvodov:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 15. decembra 2015 sp. zn. 4Ntc/14/2015 rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu Brno, pobočka v Zlíne zo 16. marca 2011, sp. zn. 61T/18/2010 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 9. júna 2011, sp. zn. 1To/25/2011, ktorým bola G. A. uznaná vinnou z pokusu trestného činu nedovolennej výroby a držania omamných a psychotropných látok a jedov podľa § 8 ods. 1, § 187 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákonníka Českej republiky, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Ako vyplýva zo spisového materiálu, trest odňatia slobody bol G. A. nariadený 28. januára 2016 a na výkon trestu do Slovenskej republiky bola dodaná 24. februára 2016. Do doby výkonu trestu odňatia slobody jej bola započítaná doba výkonu väzby a trestu odňatia slobody v Českej republike od 18. januára 2010 do 24. februára 2016.

Napriek námietke odsúdenej a jej nesúhlasu aj najvyšší súd poukazuje - pokiaľ ide o posúdenie splnenia formálnych podmienok podmieneného prepustenia - na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenom prepustení je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia, ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej

republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a § 11 Tr. zák. Vzhľadom na uvedené správne krajský súd vychádzal z trestnej sadzby trestného činu v rozpätí 10 až 15 rokov (uvedenej v Osvedčení), na základe čoho je nutné vychádzať zo skutočnosti, že ide o obzvlášť závažný zločin, preto v súlade s § 67 ods. 1 Tr. zák. môže odsúdená žiadať o podmienené prepustenie po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

K odvolacej námietke odsúdenej týkajúcej sa aplikácie právneho poriadku štátu, v ktorom bola G. A. odsúdená vo vzťahu k formálnym podmienkam podmieneného prepustenia je potrebné tiež uviesť, že táto námietka odsúdenej nie je dôvodná, pretože výkon uznávaného trestu sa po jeho uznaní riadi právnym poriadkom vykonávajúceho štátu (pozri aj Čl. 17 bod 1 rámcového rozhodnutia Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008) a v rámci konania o uznanie a výkon rozsudku, slovenské súdy ako vykonávajúce súdy, o otázke podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody ani nemôžu rozhodovať.

Zjednodušene povedané, otázka podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody sa v prípade cudzozemských rozsudkov, po ich formálnom uznaní a faktickom postavení na totožnú úroveň s rozsudkami vykonávajúceho štátu (§ 519 ods. 1 Tr. por.), spravuje právnym poriadkom vykonávajúceho štátu, teda Slovenskej republiky. Obdobnou argumentáciou sa zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. III. ÚS 498/2015 zo 6. októbra 2015 uviedol, že „existencia odlišných podmienok výkonu trestu odňatia slobody vrátane predpokladov podmieneného prepustenia je v jednotlivých štátoch prirodzená a skutočnosť, že v niektorých aspektoch sa tieto podmienky môžu subjektívne javiť ako prísnejšie, ešte neznamená, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv ústavne nezlučiteľnou aplikáciou (výkladom) zákona o uznávaní a výkone rozsudkov. Neobstoí tak ani námietka sťažovateľa, podľa ktorej mal najvyšší súd svojím rozhodnutím vysloviť, že režim podmieneného prepustenia sa mal riadiť pre sťažovateľa priaznivejšou právnou úpravou, pretože ako správne konštatoval aj najvyšší súd v závere napadnutého rozsudku (sp. zn. 4 Urto 1/2015 z 21. apríla 2015), vydanie takého rozhodnutia právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje. Žiada sa podotknúť, že podmienené prepustenie je skutočnosť, ktorá môže ale nemusí nastať a pri rozhodovaní podľa § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí v súvislosti s výrokom o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody ani nemôže byť zohľadňovaným kritériom, keďže závisí od právnej kvalifikácie trestného činu a správania odsúdeného, nie však od diferenciácie výkonu trestu odňatia slobody.“

Inými slovami, z pohľadu splnenia podmienok pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odsúdenou nie je relevantné, či ich spĺňa podľa práva krajiny, kde bola pôvodne odsúdená, keďže na jej situáciu v tomto štádiu konania sa vzťahuje výlučne slovenský Trestný poriadok. Preto je rozhodnutie krajského súdu správne a v súlade so zákonom.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd rozhodol tak, že sťažnosť odsúdenej G. A. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.